

Asia C-617/19**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä****Jättämispäivä:**

14.8.2019

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italia)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

13.3.2019

Valittaja:

Granarolo S.p.A.

Vastapuolet:Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare
ym.**Muu osapuoli:**

E.On Connecting Energies S.r.l.

Pääasian kohde

Granarolo S.p.A:n Tribunale amministrativo regionale del Lazioon (Lazion alueellinen hallintotuomioistuin) tekemä valitus, jossa vaaditaan, että direktiivin 2003/87/EY hallinnoinnista ja Kioton pöytäkirjan hanketoiminnan tukemisesta vastaavan kansallisen komitean (Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto delle attività di progetto del Protocollo di Kyoto, jäljempänä päästökauppakomitea) 6.6.2018 tekemän päätöksen, jossa hylättiin Granarolo S.p.A. -yhtiön Pasturago di Vernaten tuotantoyksikölle myönnettyä kasvihuonekaasujen päästölupaa nro 1703 (jäljempänä päästölupa nro 1703) koskeva pyyntö päästöjen tarkkailusuunnitelman päivittämisestä ja siihen liittyvä pyyntö [päästöjen] uudelleen määrittämisestä, täytäntöönpanoa on lykättävä ja päätös on kumottava.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

Direktiivin 2003/87/EY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2009/29/EY, 3 artiklan e alakohdan, erityisesti siihen sisältyvien käsitteiden ”laitos” ja ”teknisesti yhteydessä”, tulkinta sekä saman direktiivin liitteen I mukaisen eri lähteiden yhteenlaskemista koskevan säännön tulkinta.

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 267 artikla.

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Onko kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmän toteuttamisesta yhteisössä ja neuvoston direktiivin 96/61/EY muuttamisesta 13.10.2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/87/EY, sellaisena kuin se on muutettuna 23.4.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/29/EY, 3 artiklan e alakohtaa tulkittava siten, että laitoksen käsite kattaa myös nyt tarkasteltavan kaltaisen tapauksen, jossa yhteistuotantolaitos, jonka valittaja on rakennuttanut teollisuusalueelleen tuotantoyksikkönsä energiansaannin varmistamiseksi, on sittemmin liikkeenluovutuksessa luovutettu toiselle, energia-alaan erikoistuneelle yhtiölle sopimuksella, jossa määrätään yhtäältä, että laitoksen käytön ja toiminnan harjoittamisen edellyttämät todistukset, asiakirjat, vaatimustenmukaisuusvakuutukset, käyttöoikeudet sekä toimiluvat ja muut luvat siirretään kyseisen sähkön ja lämmön yhteistuotantolaitoksen luovutuksensaajalle ja että sille perustetaan laitoksen käytön ja kunnossapidon kannalta sopivaa ja tarkoituksenmukaista aluetta koskeva tontinvuokraoikeus ja sen yhteistuotantolaitoksena käytetyille rakennukselle sitä ympäröivine yksityisalueineen perustetaan rasiteoikeus, ja toisaalta, että luovutuksensaaja toimittaa luovutuksenantajalle 12 vuoden ajan laitoksen tuottamaa energiaa sopimuksen mukaisilla hinnoilla?

2) Voidaanko erityisesti kyseisen 3 artiklan e alakohdan sanamuodon ”teknisesti yhteydessä” katsoa kattavan sellaisen yhteistuotantolaitoksen ja tuotantoyksikön välisen yhteyden, jossa tuotantoyksikkö, jonka omistaa toinen taho, on kylläkin energian toimittamisen kannalta etuoikeutetussa suhteessa yhteistuotantolaitokseen (yhteys energian jakeluverkon kautta, nimenomainen toimitussopimus laitoksen luovutuksensaajana olevan energiayhtiön kanssa, luovutuksensaajan sitoumus toimittaa tietty vähimmäismäärä energiaa tuotantoyksikölle sillä uhalla, että muutoin sen on korvattava markkinoilta ostetun energian hankintakustannuksen ja sopimuksen mukaisten hintojen välistä erotusta vastaava määrä, alennus energian myyntihinnoista siitä lähtien, kun sopimus on ollut voimassa kymmenen vuotta ja kuusi kuukautta, luovutuksenantajan optio-oikeus ostaa milloin tahansa yhteistuotantolaitos takaisin, tarve saada luovutuksenantajalta lupa yhteistoimintalaitokseen kohdistuviin rakennustöihin) mutta kykenee jatkamaan toimintaansa siinäkin tapauksessa, että energian

toimitus keskeytyy tai yhteistuotantolaitokseen tulee toimintahäiriö tai sen toiminta lakkaa?

3) Jos energian tuotantolaitoksen rakennuttaja, joka omistaa samalla kiinteistöllä teollisuuslaitoksen, tosiasiallisesti luovuttaa mainitun energian tuotantolaitoksen toiselle, energia-alaan erikoistuneelle yhtiölle tehostamistarkoituksessa, onko se, että kyseisen tuotantolaitoksen päästöt voidaan jättää luovutuksen seurauksena teollisuuslaitoksen omistajan päästöluvan ulkopuolelle ja että ne tämän seurauksena jäävät mahdollisesti päästökauppajärjestelmän ulkopuolelle sillä perusteella, ettei energian tuotantolaitos yksin tarkasteltuna enää ylitä ”pienien päästöjen aiheuttajien” alarajaa, direktiivin 2003/87/EY liitteessä I tarkoitetun päästölähteiden yhteenlaskemista koskevan säännön vastaista vai päinvastoin sellainen suoraviivainen ja sallittu seuraus toimijoiden organisatorisista ratkaisuista, jolle päästökauppajärjestelmä ei ole esteenä?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

Direktiivi 2003/87/EY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2009/29/EY ja direktiivillä 2018/410/EU. Erityisesti 3 artiklan e alakohta, jossa määritellään käsite ”laitos”, ja f alakohta; 4 artikla, jossa säädetään velvollisuudesta hankkia lupa direktiivin 2003/87/EY liitteessä I yksilöidyn toiminnan harjoittamiseksi; 6 artikla; 7 artikla, jossa säädetään päästöjen tarkkailusuunnitelman muutoksesta laitoksia koskevien muutosten osalta.

Euroopan komission suuntaviivat 18.3.2010, ”Guidance on interpretation of Annex I of the EU ETS Directive (excl. Aviation activities)”.

Laitosten välisistä lämpövirroista 14.4.2011 annetut suuntaviivat nro 6.

Kansalliset oikeussäännöt, joihin viitataan

Asetus (decreto legislativo) nro 30/2013, jolla direktiivi 2003/87/EY on pantu Italiassa täytäntöön. Erityisesti 3 §:n 1 momentin t kohta, jossa säädetään toiminnanharjoittajan käsitteestä, ja v kohta, jossa määritellään, että ”laitoksella” tarkoitetaan ”kiinteää teknistä kokonaisuutta, jossa suoritetaan yhtä tai useampaa liitteessä I mainittua toimintaa sekä mitä tahansa niihin suoranaisesti liittyvää toimintaa, joka on teknisesti yhteydessä laitoksella suoritettuun toimintaan ja joka mahdollisesti vaikuttaa päästöihin ja pilaantumiseen”; 13 §, jonka mukaan ”mikään laitos ei harjoita liitteessä I lueteltua toimintaa, josta aiheutuu kyseiseen toimintaan liittyviä, kyseisessä liitteessä nimettyjä kasvihuonekaasupäästöjä, ilman että komitea on myöntänyt sen toiminnanharjoittajalle luvan 15 §:n mukaisesti”; 15 §; 16 §, jossa säädetään velvollisuudesta päivittää päästöjen tarkkailusuunnitelmaa siinä tapauksessa, että toiminnanharjoittaja taikka laitoksen luonne tai toiminta muuttuu; 38 §, jossa säädetään ”pienien päästöjen aiheuttajien” järjestelmästä hiilidioksidipäästöjen tarkkailua varten, ja liite I, jonka mukaan ”polttolaitosten, joiden nimellinen lämpöteho on enemmän kuin 20 MW”,

toiminta on luvanvaraista toimintaa ja kuuluu kasvihuonepäästöjen tarkkailutoimenpiteiden piiriin.

Asetuksen nro 30/2013 38 §:n mukaisesta unionin järjestelmän ulkopuolelle jäävien pienten laitosten kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kauppaa koskevasta sääntelystä tehty päästökauppakomitean päätös nro 16/2013 (Delibera n. 16/2013 del Comitato ETS recante la ”Disciplina degli impianti di dimensioni ridotte esclusi dal sistema comunitario per lo scambio delle quote di emissione di gas ad effetto serra ai sensi dell’art. 38 del d.lgs. n. 30/2013”); erityisesti 4 ja 5 §.

Yhteenveto tosiseikoista ja menettelystä

- 1 Direktiivi 2003/87/EY muodostaa perustan Euroopan unionin päästökauppajärjestelmälle (jäljempänä päästökauppajärjestelmä), jonka tavoitteena on torjua ilmastonmuutosta ja vähentää kasvihuonekaasupäästöjä taloudellisesti tehokkaalla tavalla. Päästökauppajärjestelmä koskee muun muassa sähkön ja lämmön tuotannossa sekä energiaintensiivisten teollisuudenalojen toiminnassa syntyvää hiilidioksidia (CO₂). Jäsenvaltiot voivat kuitenkin sulkea päästökauppajärjestelmän ulkopuolelle pienet laitokset (niin sanotut ”pienet päästöjen aiheuttajat”), joiden tuottamat päästöt ovat alle 25000 hiilidioksidiekvivalenttitonnia vuodessa.
- 2 Italiassa direktiivi 2003/87/EY on pantu täytäntöön asetuksella (decreto legislativo) nro 216/2006 ja sittemmin asetuksella nro 30/2013. Italiassa päästökauppajärjestelmän täytäntöönpanon osalta toimivaltainen viranomainen on päästökauppakomitea (Comitato ETS): se on ministeriöiden keskinäinen toimielin, jota johtaa ympäristöministeriö (Ministero dell’Ambiente).
- 3 Päätöksellään nro 16/2013 päästökauppakomitea perusti pienten päästöjen aiheuttajien kansallisen järjestelmän, jossa pienten päästöjen aiheuttajille vahvistetaan tavanomaista päästökauppajärjestelmää yksinkertaisemmat säännöt. Sääntöihin kuuluvat muun muassa seuraavat: velvollisuus ilmoittaa päästöistä tarkasteluvuotta seuraavan vuoden huhtikuun 30. päivään mennessä; velvollisuus maksaa tai palauttaa valtiolle yleisiä päästöoikeuksia (European Union Allowances, EUA) siinä tapauksessa, että sallitut päästömäärät ylittyvät; velvollisuus ilmoittaa laitoksen laajentamisesta sallittujen päästöjen uudelleen määrittelyä varten ja lopuksi velvollisuus ilmoittaa toiminnan keskeyttämisestä siinä tapauksessa, että sen on tarkoitus jatkua yhtäjaksoisesti yli kymmenen kuukautta.
- 4 Granarolo S.p.A. on raakamaitoa jalostava elintarvikealan yhtiö, joka valmistaa ja jälleenmyy maitotuotteita. Sillä on tuotantoyksiköitä eri puolilla Italiaa.
- 5 Pasturago di Vernatessa Granarolo S.p.A.:lla on tuotantoyksikkö, jonka yhteydessä on lämpövoimala, joka tuottaa tuotantoprosessien tarvitseman lämmön. Koska asetuksen nro 30/2013 liitteen I mukaisesti polttoaineiden polttaminen, jonka nimellinen lämpöteho ylittää 20 megawattia, edellyttää päästökauppajärjestelmän

mukaista lupaa ja kasvihuonekaasupäästöjen tarkkailutoimenpiteitä, Granarolo S.p.A:lle myönnettiin kyseistä tuotantoyksikköä varten päästölupa nro 1703. Hiilidioksidipäästöjen tarkkailemiseksi kyseiseen yksikköön sovelletaan lisäksi asetuksen nro 30/2013 38 §:n mukaista pieniä päästöjen aiheuttajia koskevaa järjestelmää.

- 6 Vuonna 2013 Granarolo S.p.A. rakennutti samaan tuotantoyksikköön myös elintarviketuotantoon tarkoitettun sähkön ja lämmön yhteistuotantolaitoksen, ja päästökauppakomitea päivitti sille myönnettyä päästölupaa nro 1703. Granarolo S.p.A. luovutti kyseisen yhteistuotantolaitoksen 27.7.2017 energia-alaan erikoistuneelle E.On Connecting Energies Italia S.r.L. -yhtiölle (jäljempänä E.On tai E.On-yhtiö) liikkeen luovutusta koskevan sopimuksen perusteella. Tätä varten Granarolo S.p.A. luovutti E.On-yhtiölle kyseisen laitoksen käytön edellyttämät luvat.
- 7 Koska laitos ei enää ollut Granarolo S.p.A:n hallinnassa eikä valvonnassa, Granarolo S.p.A. pyysi päästökauppakomiteaa muuttamaan päästölupaa nro 1703 ja määrittämään uudelleen sallitut päästömäärät poistamalla yhteistuotantolaitosta koskevan päästölähdemerkinnän luvasta ja Granarolo S.p.A:n hiilidioksidipäästölaskelmista. Päästökauppakomitea kuitenkin hylkäsi pyynnön 6.6.2018 tekemällään päätöksellä nro 0007368 (jäljempänä hylkäävä päätös) todeten, että vaikka yhteistuotantolaitos oli luovutettu [uudelle omistajalle], sen ja Granarolo S.p.A:n Pasturago di Vernaten tuotantoyksikön välillä oli kuitenkin edelleen sellainen keskinäinen toiminnallinen yhteys, ettei yhteistuotantolaitosta ollut mahdollista poistaa päästöluvasta nro 1703.
- 8 Granarolo S.p.A. valitti hylkäävästä päätöksestä Lazion alueelliseen hallintotuomioistuimeen ja vaati sen kumoamista. Valittaja esitti, että direktiivin 2003/87/EY 3 artiklan e ja f alakohtaa, 6 ja 7 artiklaa, asetuksen nro 30/2013 3 §:n 1 momentin t ja v kohtaa, 15 ja 16 §:ää sekä päästökauppakomitean päätöksen nro 16/2013 4 ja 5 kohtaa oli rikottu. Lisäksi se katsoi, että direktiivin 2003/87/EY 3 artiklan e ja f alakohtaa ja 6 artiklaa, asetuksen nro 30/2013 liitettä I ja 3 §:n 1 momentin v kohtaa sekä Euroopan komission 18.3.2010 ja 14.4.2011 antamia suuntaviivoja oli rikottu.

Pääasian asianosaisten keskeiset perustelut

- 9 Valittajan näkemyksen mukaan hylkäävä päätös on ristiriidassa ensinnäkin päästölupia koskevien peruseriaatteiden ja niitä koskevien sekä kansallisten että Euroopan unionin säännösten kanssa siltä osin kuin siinä katsotaan, että yhteistuotantolaitoksen luovutuksesta huolimatta Granarolo S.p.A:n ja E.On-yhtiön välinen energiapalvelujen toimitussopimus on sellaisenaan riittävä syy katsoa, että yhteistuotantolaitoksen päästöjen hallinta- ja valvontavalta säilyy Granarolo S.p.A:lla. Valittaja katsoo, että direktiivin 2003/87/EY 6 ja 3 artiklan sekä asetuksen nro 30/2013 3 ja 15 §:n perusteella päästöluvan myöntäminen (ja voimassapito) tietyille laitokselle edellyttää oikeudellista tilannetta, jossa hakija

katsotaan mainitun asetuksen 3 §:n 1 momentin t kohdan määritelmän mukaiseksi toiminnanharjoittajaksi ja sillä on laitokseen tosiasiallista hallinta- ja valvontavaltaa. Päästölupa ei valittajan mielestä näin ollen voi koskea laitoksia, joihin talouden toimijalla ei ole taloudellista eikä hallinnollista valtaa.

- 10 Näin ollen päästökauppakomitean tulkinta ei Granarolo S.p.A:n näkemyksen mukaan vastaa Granarolo S.p.A:n ja E.On-yhtiön välillä tosiasiallisesti vallitsevia suhteita; tätä näkemystä tukee myös E.On, joka osallistuu oikeudenkäyntiin väliintulijana. Hankkimansa yhteistuotantolaitoksen ansiosta E.On pystyy nimittäin paitsi toimittamaan energiaa Granarolo S.p.A:lle myös tuottamaan itsenäisesti energiaa ja syöttämään sitä sähköverkkoon, mistä se saa tuloja. Vaikka Granarolo S.p.A. siis käyttäisi aiempaa pienemmän määrän yhteistuotantolaitoksen tuottamasta energiasta, se ei vaikuttaisi yhteistuotantolaitoksen päästömääriin, koska E.On pystyy syöttämään kaiken tuottamansa energian sähköverkkoon.
- 11 Toiseksi valittaja esittää, että hylkäävä päätös on ympäristönsuojelumenettelyjen yhteensovittamisen ja sisällyttämisen periaatteiden vastainen, koska siinä yhtä laitosta koskeviin ympäristönsuojelusäännöksiin liittyvät vastuut kohdennetaan perusteettomasti kahdelle eri taholle; lisäksi päätös on valittajan mukaan ristiriidassa kansallisen lainsäädännön ja unionin oikeuden säännösten kanssa. Erityisesti se on valittajan mukaan ristiriidassa direktiivin 2003/87/EY 7 artiklan ja asetuksen nro 30/2013 16 §:n kanssa: näiden säännösten mukaan päästöluvan myöntäminen nimittäin edellyttää, että hakijalla on laitokseen hallintavaltaa, ja siksi päästöjen tarkkailusuunnitelmaa on päivitettävä, jos toiminnanharjoittaja taikka laitoksen luonne tai toiminta muuttuu.
- 12 Kolmanneksi Granarolo S.p.A. katsoo, että päästökauppakomitea on virheellisesti tulkinnut yhdeksi laitokseksi koko Pasturago di Vernaten tuotantoyksikön, joka käsittää valittajan teollisuuslaitoksen ja E.On-yhtiölle luovutetun yhteistuotantolaitoksen, ja katsonut, että näiden kahden välillä on edelleen keskinäinen toiminnallinen yhteys. Valittajan mielestä tällainen yhteys edellyttäisi sitä, ettei kumpikaan laitoksista voisi toimia ilman toistaan, kun taas nyt tarkasteltavassa tapauksessa päästökauppakomitea on valittajan mukaan virheellisesti pitänyt ”keskinäisenä toiminnallisena yhteytenä” pelkkää teknistä yhteyttä kyseisten kahden laitoksen välillä, vaikka kyseiset laitokset ovat tosiasiaassa toiminnallisesti itsenäisiä ja niiden välisen teknisen yhteyden tarkoituksena on pelkästään sopimuksen mukaisten energiapalvelujen toimittaminen.
- 13 Neljänneksi hylkäävän päätöksen taustalla oleva tulkinta on seurausta päästölähteiden yhteenlaskemista koskevan säännön virheellisestä soveltamisesta. Kuten nimittäin 18.3.2010 ja 14.4.2011 annetuissa Euroopan komission suuntaviivoissa on selvennetty, tämä sääntö edellyttää, että kapasiteetiltaan samanlaisia laitoksia on kohdeltava samalla tavalla, vaikka toinen harjoittaisi toimintaansa useissa pienissä tuotantoyksiköissä ja toinen puolestaan yhdessä suuressa yksikössä. Granarolo S.p.A:n mukaan säännön oletuksena onkin se, että

samassa laitoksessa on useita teknisiä yksiköitä, eikä se, että kyse on erillisistä laitoksista, kuten nyt tarkasteltavassa tapauksessa on yhteistuotantolaitoksen E.On-yhtiölle luovuttamisen seurauksena tapahtunut.

- 14 Ympäristöministeriö, joka on oikeudenkäynnin vastapuolena, vaatii Granarolo S.p.A:n valituksen hylkäämistä. Käsitteestä ”laitos” vastapuoli toteaa ensinnäkin, että hylkäävässä päätöksessä on sovellettu ainoastaan asetuksen nro 30/2013 13 §:ää. Vastapuolen mukaan päästöluvan päivittämisen kannalta merkityksellisen laitoksen rajojen sisäpuolelle jäivät direktiivin 2003/87/EY liitteen I mukaiseen toimintaan tarkoitetut tekniset yksiköt, eikä tapahtunut liikkeenluovutus ollut vaikuttanut kyseisen laitoksen kokoonpanoon.
- 15 Tästä vastapuoli toteaa, että hylkäävä päätös perustuu näkemykseen, jonka mukaan silloinkin, kun yhteistuotantolaitos sijaitsee tuotantoyksikön ulkopuolella, sen on katsottava olevan osa laitosta, jos se on teknisesti liitetty tekniseen tuotantoyksikköön ja se todennäköisesti vaikuttaa kokonaispäästöihin, jolloin siihen sovelletaan yhden luvan periaatetta. Vastapuoli katsoo, että päästöluvan ja ”laitoksen” olemassaolon välille on alaa koskevassa sääntelyssä yhtäältä vahvistettu erottamaton yhteys ja että toisaalta ”laitoksen” määritelmä on loogisena edellytyksenä ”toiminnanharjoittajan” määritelmälle. Näin ollen valittajan vaatiman päästöluvan muutoksen kannalta on vastapuolen mukaan merkityksetöntä, vaikka päästöluvan haltija ja tuotantoyksikön sisäisen teknisen yksikön tosiasiallinen toiminnanharjoittaja eivät olisikaan sama taho.
- 16 Vastapuoli katsoo lisäksi, että E.On-yhtiön ja Granarolo S.p.A:n välisen sopimuksen sisällön perusteella valittajalla on taloudellinen päätäntävalta kyseisen yhteistuotantolaitoksen teknisessä toiminnassa. Sopimuksessa määrätään, että yhteistuotantolaitokseen kohdistuvien rakennustöiden suorittamiseen on saatava Granarolo S.p.A:n suostumus, että Granarolo S.p.A:lle maksetaan korvausta, ellei sovittuja energian vähimmäismääriä toimiteta, että Granarolo S.p.A:lle annetaan alennusta energian hinnoista siitä lähtien, kun sopimus on ollut voimassa 10 ja puoli vuotta, ja että Granarolo S.p.A:lla on yhteistuotantolaitoksen takaisinostamista koskeva optio-oikeus.
- 17 Vastapuolen mukaan nämä sopimusehdot osoittavat, että valittaja on E.On-yhtiöön nähden kiistattomassa ”valta-asemassa”; toisesta tulkinnasta, jonka mukaan nyt tarkasteltavassa tapauksessa alkuperäinen laitos jaettiin kahteen pienempään laitokseen eli Granarolo S.p.A:n tuotantoyksikköön ja E.On-yhtiölle luovutettuun yhteistuotantolaitokseen, sen sijaan seuraisi, että hiilidioksidipäästöjä koskevaa sääntelyä päädyttäisiin kiertämään. Tämän tulkinnan mukaan nimittäin yhteistuotantolaitos, jonka teho yksinään on alle 20 megawattia, ei asetuksen nro 30/2013 13 §:n mukaan tarvitsisi päästölupaa eikä kuuluisi päästökauppajärjestelmän soveltamisalaan. Lisäksi Granarolo S.p.A:n tuotantoyksikön tuottamien ja päästöoikeuksilla korvattavien päästöjen määrä pienenesi. Tällöin yhteistuotantolaitoksen tuottamia päästöjä ei laskettaisi mukaan kansalliseen päästökattoon, koska yhteistuotantolaitos jäisi päästökauppajärjestelmän ulkopuolelle, eikä niitä näin ollen korvattaisi ostamalla

hiilidioksidin päästöoikeuksia, jolloin kyse olisi vapaasti sallituista hiilidioksidipäästöistä.

- 18 Päästölähteiden yhteenlaskemista koskevasta periaatteesta vastapuoli toteaa, että nyt tarkasteltavassa tapauksessa sitä on sovellettu aivan oikein, koska kyseinen periaate on vahvistettu nimenomaan sen ehkäisemiseksi, että päästölähteiden liiallisen jakamisen seurauksena suurin osa pienistä ja keskisuurista laitoksista jäisi päästökauppajärjestelmän soveltamisalan ulkopuolelle, toisin sanoen ne laitokset, joilla ei ole päästölähteitä, jotka yksinään ylittäisivät 20 megawatin lämpötehon.

TYÖASIAKIRJA